

Бедории устувор

Аммо кисми дуввум: Нафаре мебошад, ки медонад, ончӣ Аллоҳ таъоло бар ӯ миннат ниҳодааст, аз дохил шудани нур дар калбаш, ин холо танҳо "ибтидо"-и роҳи сафари калб ба сӯи Аллоҳ таъоло мебошад. Пас дасту остин бар зада, дар нигоҳубин ва таъмин намудани калб бо имон, кӯшиш ва талош меварзад.

Ин қисм инсонхоро умедвор аст, ки Худованди азза ва чалла, иззат мекунад, ки ба мархилаи наве, аз мархилаҳои нашъу намо ва баландравии имонӣ, интиқол меёбанд. Ин мархилаи: **"Устувор ва мустаҳкам гаштани бедорӣ дар калб"** мебошад.

Ин мархила чӣ нишонаҳое дорад:

- Дар ин мархила хирсу хоҳишаш бар анҷом додани корҳои хайр, бештару бештар мешавад.
- Вараъу паҳекорияш меафзояд.
- Рағбату хоҳишаш –каме ҳам бошад- аз дунё ба сӯи дағар меравад. Дар рӯй овардани дунё ба ӯ ва зиёда гаштанаш бисёр саҳт хурсанд намешавад ё дар рафтани нуксонҳои дар он падид омадан, саҳт гамгин намеғарад.
- Бештар гаштани андеша дар бораи марғ ва имконияти рӯ ба рӯ шудан ба марғ дар

хар лаҳза. Ин ҳолат ӯро ба зиёдатар дасту остин барзадан ва мусобика намудан дар масири корҳои хайр водор мекунад.

Расулulloх (с) ба мо дар бораи ин аломатҳо хабар додааст. Аз Абдуллох ибни Масъуд (р) ривоят аст, ки гуфт: Гуфтем: Эй Расули Худо! Гуфтаи Худованд, ки: **"Оё касе, ки Худо синаашро барои (пазируфтани) Ислом гушудааст, пас ӯ аз сӯи Парвардигораш бар нури (равшане) аст...**

", Зумар:22. Чигуна аст гушудани сина? Гуфт: "

Вакте нур дар калб дохил шуд, васеъ мешавад ва кушода мегардад

". Гуфтем: Эй Расули Худо! Аломати он чист? Гуфт: "

Ба дори охират рӯй овардан ва аз дунёи фиреб дурӣ гирифтани ва барои марг пеш аз фаро расиданаш, омодагӣ дидан

".

Бардавомии рушди ҳақиқии имон:

Вакте бедорӣ дар калб устувор мегардад ва таъмини он бардавом мешавад, сипас рушд ва болоравии имонӣ, идома пайдо мекунад. Дар ин ҳол аст, ки дар банда аломатҳои мунъакис ва намудор мегарданд. Ин аломатҳо дар чандин соҳа ва баҳши ҳаётии ӯ мебошад. Махсусан дар муомилаи ӯ бо Парвардигораш, бо дунё, бо мол, бо мардум ва ходисаҳои ҳаёт ва ғайра...

Ин рушд ва нашъу намо чунин аст, ки калбро дар сайраш ба сӯи Худованди мутаъол аз як марҳила ба марҳилаи дигар мебарад. Онро то наздиктарин ва қарибтарин ҳолат, ки мумкин аст, банда дар ин сафараш, ба он бирасад, баъд аз мақоме, ки паёмбарон ба он мерасанд, ӯро мерасонад, ки дар он мақом ҳамеша ҳузури калб мебошад. Ё ба дигар маъно, калби солим ва сафеду мунавваре, ки ягон фитнае ӯро зарар намерасонад, модоме ки осмонҳо ва замин вучуд дошта бошанд. Ҳамчуноне, ки дар ҳадис омадааст: **"Фитнаҳо бар калб пешниҳод мешаванд, мисли пешниҳод шудани (чубҳо) ба бурё як чуб- як чуб. Қадом калбе, ки онро қабул кард, дар он як нуктаи сиёҳ пайдо мешавад ва қадом калбе, ки онро инкор ва рад кард, дар он як нуктаи сафед пайдо мешавад... То ин ки калбҳо бар ду (қисм) калб (қудо) мешаванд: калби сафед, ки мисли сафо аст, ягон фитнае ба он зарар намерасонад, модоме, ки осмонҳо ва замин бошанд, ва дигаре сиёҳи мисли кӯзаи чаппашуда мебошад, ки на некиро**

некӣ медонад ва на бадиро бадӣ, магар он чизро, ки аз хошишоти нафсаш кабул карда бошад

".

Дар аснои масири калб ба сӯи Худованд, барои ӯ як ходисаи нисоят муҳим, ҷудокунанда ва меҳварие рӯҳ медихад, ки он таваллуди ҷадид ё азнав мебошад. Яъне гуё инсон ҳақиқатан ҳам аз нав таваллуд мешавад. Зеро то ин дам ба ҳастӣ назари дигар дошт. Нисбат ба ҳаёти худ, ҳатто андеша намекард, ки аз кучо омадааст? Андеша намекард, ки ин ҳама дастгоҳҳои дидан, шунидан, бӯидан, ошомидан, танаффус, ва ғайра аз кучо ва ҷигуна ва аслан ба қадом ҳадаф, барои ӯ дода шудаанд. Андеша намекард, ки дунё ҷигуна пайдо шудааст ва кӣ онро ба вучуд овардааст ва аз ба вучуд овараданаш ҷӣ ҳадафе дошта? Андеша намекард, ки падар ва модар дар ҳаёташ аҳамияти нисоят бузург доранд, ки сабаби муайян шудани масири ӯ дар охираи меғардан. Гумон мекард, ки дарҳол вақте аз ҷазои қори бадаш раҳо ёфтааст, дигар ба он баргашт намешавад ва қасе онро намеғурсад. Гумон мекард, ки қорҳои неке, ки ба онҳо муқофоте нағирифтааст, ҷунин хоҳанд қокӣ монд. Ин ҳама ҷизро ва аз ин ҳам бештар ҳақиқатҳоро вақте дар қард, ки нури имон дар қалбаш роҳ ёфт. Қалби ҳобида ва қарахташро бедор қард, то аслан зинда шавад, зеро ӯ ҳамҷун мурда буд. Сипас ин ҳама ҳақиқатҳо ва аз ин ҳам бештар насибаи меғардад, ки беҳтарин ва саодатмандонатарин ҳаётро басар мебарад. Медонад, ки ҷаро омада ва бояд ҷӣ қор қунад, қиро розӣ намояд ва аз ҳашми қӣ парҳез намояд.

Ин бедорӣ, ҷигуна қи гуфтем, дар рағфори соғибаш ва дар муомилаҳояш намудор меғардад, қи иншоаллоҳ баъзеи онҳоро хоҳем барои шумо бародарон ва хоҳарони ғиромӣ, арза дошт. Умрро ва ҳар лаҳзаи онро ғанимат шумор, қи ин лаҳзае, қи ғузашт, то рӯзи қиёмат дигар барнамеғардад, вале Худованди мутаъол ману туро аз ин лаҳза хоҳид ғурсид, қи дарин лаҳзае, қи ба ту амонат дода будам, ҷӣ ҳайре анҷом додӣ? Аз ҷӣ шарре худдорӣ қардӣ? Худованд ҳамаи моро ин дарачаи бедории устувори қалбро насиб ғардонад.